

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 20.745 van 18 december 2008
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:
de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. TWAGIRAMUNGU, die loco advocaat S.M. MANESSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten, tot de tribe Bakweri te behoren en apostolisch katholiek te zijn. U bent geboren in Limbe, waar u bij uw tante (N. E. E.) woonde. Nadat u in Limbe uw lagere school afmaakte in 1980, verhuisde u – samen met uw tante en oom – naar Buea. In Buea werkte u tot 1984 in een garage, daarna begon u zelf een zaak als mechaniker.

Uw vader, (N. A. L.), werd door erfopvolging ‘chief’ van Bongala en bezit daar een groot stuk land dat uw familie reeds lang gebruikt. (N. W.), iemand die een rol speelt bij de regerende Cameroon People's Democratic Movement (hierna CPDM) en politiek benoemd werd als ‘interim chief’, claimde dit stuk land. In 1996 werden u en uw vader respectievelijk vier en vijf dagen opgesloten, omdat jullie een boom velden op dat stuk land. Het volgende probleem met (N. W.) deed zich voor toen zijn zoon, (N.) Jr., stierf. Omwille van dit probleem verliet u Buea in de eerste week van december 2007 en ging u naar Bongala. Toen u in Bongala toekwam, werd uw familie er door (N. W.) van beschuldigd zijn zoon vermoord te hebben. Diezelfde nacht stond het familiehuis plots

in brand en riepen mensen aan jullie voordeur: "Heksenmensen, jullie moeten allemaal sterven!". Uw moeder en uw jongere broer (G.) kwamen om in de brand. U en uw vader konden vluchten, maar jullie liepen brandwonden op. U liep naar het buurdorp, Bojongo. Daar klopte u aan bij een vriend van u, (E. T.). Die bracht u naar het ziekenhuis in Buea, waar u na één nacht werd opgehaald door (E. D.), een vriend uit Douala. U bleef bij hem ondergedoken totdat u Kameroen verliet. In tussentijd werd uw broer (I.) gearresteerd in Limbe toen hij aangifte ging doen van het voorval en gaf men een convocatie af aan uw vrouw, die woonde in uw huis in Buea. (E. D.) regelde een paspoort voor u en op 10 juli 2008 vertrok u vanuit Douala met het vliegtuig naar België. Op 11 juli 2008 kwam u toe in België waar u diezelfde dag nog een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Vooreerst kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt bij de door u ingeroepen taalproblemen.

U verklaarde bij de aanvang van het interview op het CGVS (dd. 9 september 2008) dat uw Engels niet goed is door uw opleidingsniveau (u liep school tot 1980, toen was u veertien jaar oud) en dat u het goed kan uitleggen in het 'Pidgin' Engels. Toen u werd geconfronteerd met de vaststelling dat u een tolk Engels aanvroeg en dat u ook het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) aflegde in het Engels, verklaarde u dat u reclameerde maar dat u geen keuze had (gehoor CGVS, p.2).

Bij uw registratie op de DVZ (dd. 11 juli 2008) koos u voor een tolk Engels. Het gehoor bij de DVZ en het invullen van de vragenlijst van het CGVS (dd. 14 juli 2008) werden gevoerd in het Engels en werden u voorgelezen in het Engels. U verklaarde eveneens dat u de tolk (Engels) goed begreep en dat u geen bezwaar had tegen de tolk (zie administratief dossier). Bovendien gaf u aan dat u niet kon zeggen dat er zich problemen voordeden tijdens het interview bij de DVZ dat in het Engels afgelegd werd (gehoor CGVS, p.2). Overigens is Engels één van de twee officiële talen in Kameroen (zie administratief dossier). U legde het gehoor op het CGVS (dd. 9 september 2008) af in de Engelse taal. U ging er mee akkoord om het interview in het Engels af te leggen en de dossierbehandelaar onmiddellijk op de hoogte te brengen indien er iets niet duidelijk was voor u (gehoor CGVS, p.2-3). Tijdens het gehoor op het CGVS (dd. 9 september 2008) deed er zich op geen enkel moment enig communicatieprobleem voor. Wanneer op het einde van het gehoor gevraagd werd of alle vragen duidelijk waren, repliceerde u dat het soms moeilijk is om een antwoord te geven en dat u niet weet of uw antwoorden duidelijk waren. U herhaalde dat u [het] goed kan uitleggen in het Pidgin (gehoor CGVS, p. 22). Op de opnieuw gestelde vraag of alle vragen duidelijk waren, antwoordde u dat u sommige vragen niet begreep, maar u kon niet meer preciseren welke vragen (CGVS, p. 22). De vaststelling dat u in de loop van het gehoor echter op geen enkel ogenblik melding heeft gemaakt van onduidelijkheden in de vraagstelling, hoewel u hiertoe uitdrukkelijk de kans werd geboden, doet echter besluiten dat u bezwaarlijk kan gewagen van communicatieproblemen tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal.

Vervolgens kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt met betrekking tot de u ingeroepen vervolgingsfeiten.

U verklaarde dat uw vader en (W.) een conflict hadden over een groot stuk land dat uw familie reeds lang gebruikte. (N. W.) claimde dit stuk land (gehoor CGVS, p.11-12). U en uw vader werden in 1996 voor enkele dagen opgesloten nadat jullie een boom velden die op het omstreden stuk land stond. Verder haalde u aan dat u vervolgd werd nadat (N.) Jr., de zoon van (W. N.) in december 2007 overleed en uw familie hiervoor verantwoordelijk werd gesteld.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u vage verklaringen aflegde over (W. N.), de persoon met wie uw vader problemen had.

U gaf aan dat uw vader chieft van Bongala werd door erfelijkheid en dat (N.) politiek werd benoemd als interim chieft, maar u weet –vreemd genoeg- niet meer wanneer (W. N.) werd aangeduid om chieft te worden (gehoor CGVS, p.11). U stelde dat (W. N.) bij de CPDM was, maar u kan niet preciseren welke de band tussen (W. N.) en de CPDM was, ‘omdat u geen lid was’ (gehoor CGVS, p.14). Deze vaststellingen zijn opmerkelijk omdat uit uw verklaringen blijkt dat (W. N.) en uw vader reeds meer dan 10 jaar in onmin leven, zodat men zou verwachten dat u een antwoord zou kunnen geven op hogervermelde vragen.

Met betrekking tot de opsluiting van u en uw vader naar aanleiding van het vellen van een boom op het betwiste stuk land, kan het volgende worden opgemerkt.

U stelde aanvankelijk dat uw familie na het vellen van de boom (in 1996) niet meer op het land mocht werken (gehoor CGVS, p.13). Nochtans verklaarde u later tijdens hetzelfde gehoor –in strijd met het voorgaande- dat uw familie op het stuk land werkte tot het familiehuis werd platgebrand (gehoor CGVS, p.20), een feit dat u situeerde in 2007 (CGVS, p.12-15). Deze laatste verklaring wijst er trouwens op dat de invloed van (W. N.) toch niet dusdanig groot was dat hij uw familie het bewerken van het land kon verhinderen (gehoor CGVS, p.20). Verder kan nog worden opgemerkt dat noch uw opsluiting van 1996, noch uw bewering dat (W. N.) op gespannen voet leefde met uw familie u er vóór het incident van 2007 toe hebben aangezet om het land te verlaten.

Voor wat betreft het laatste incident in uw vervolgingsrelaas, kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

U verklaarde dat het tweede probleem met (W. N.) pas in december 2007 plaatsvond nadat zijn zoon, (N.) Jr., stierf (gehoor CGVS, p.14). U verklaarde dat (W. N.) uw vader beschuldigde van de dood van zijn zoon (N.) Jr. en dat hij ná uw aankomst in Bongala uw familie beschuldigde van de dood van zijn zoon (gehoor CGVS, p.12 en 14). Vreemd genoeg weet u niet meer wanneer (N.) Jr. stierf, ‘omdat er geen band was tussen u en hem’ (gehoor CGVS, p.11). Het feit dat er geen band was tussen u en (N.) Jr. is echter niet afdoende om te verantwoorden waarom u niet zou weten wanneer hij stierf. U keerde immers omwille van de dood van (N.) Jr. en de beschuldiging van uw vader naar Bongala weer en men mag er van uitgaan dat u dan ook met uw vader en familie sprak over het tijdstip en de omstandigheden van het overlijden van (N.) Jr. Het tijdstip van uw terugkeer naar Bongala –na de dood van (N.) Jr.- kon u trouwens wel precies in de tijd situeren, met name tijdens de eerste week van december 2007 (gehoor CGVS, p.12), hetgeen het des te merkwaardig maakt dat u de dood van (N.) Jr. niet in de tijd kon situeren.

Verder verklaarde u dat de daarop volgende nacht het familiehuis plots in brand stond en dat mensen aan jullie voordeur riepen: “Heksenmensen, jullie moeten allemaal sterven!” (gehoor CGVS, p.15). Wie die mensen waren wist u niet, omdat er vuur in huis was (gehoor CGVS, p.15). U gaf aan dat u dacht dat [(W.)] (N.) het huis in brand stak, omdat er reeds lang een probleem was met hem (gehoor CGVS, p.17). U maakte deze bewering op geen enkel moment concreet of aannemelijk.

Verder verklaarde u dat u ondergedoken zat in Douala en dat u op een bepaald moment naar uw vrouw in Buea ging en dat die u wist te vertellen dat uw vader nog leefde en uw broer (I.) opgesloten zat (gehoor CGVS, p.17). U weet echter niet meer exact wanneer u naar Buea terugging en ook de maand weet u niet (gehoor CGVS, p.17). Verder weet bleef u erg vaag over hoe uw vrouw die informatie verkreeg, door te zeggen dat ze het ‘van vrienden’ hoorde (gehoor CGVS, p.17). Uw vrouw zei u ook dat de politie kwam om u te zoeken en een convocatief afgaf. U bevestigde dat u de convocatief zelf zag. U weet echter niet of er op de convocatief stond naar welk politiebureau u moest gaan (gehoor CGVS, p.18). Bovendien verklaarde u dat er geen datum op vermeld stond wanneer u zich moest aanmelden (gehoor CGVS, p.18). U legde op 18 september 2008 evenwel een kopie van een aan u gericht convocatief voor dd. 8 januari 2008. Op deze convocatief staat dat u zich op 10 januari 2008 om acht uur moest aanmelden bij het 1e District Police Station Buea Town. Men mag verwachten dat u weet welke zaken er op de convocatief staan, aangezien de datum en plaats de hoofdzaak van deze convocatief uitmaken. Er kan overigens worden opgemerkt dat de reden waarom u opgeroepen werd

nergens staat vermeld in de convocatie en u verklaarde dat de politie de reden ook niet opgaf toen ze de convocatie aan uw vrouw afgaven (gehoor CGVS, p.8). Bijgevolg staat volstrekt niet vast dat de convocatie verband houdt met het conflict dat er zou bestaan tussen (N. W.) en uw familie. Uw bewering dat de convocatie wil zeggen dat het probleem [met (N.)] voortduurt, is dan ook voorbarig, omdat misschien andere redenen aan de basis liggen van de convocatie. Zo lijkt het aannemelijk dat de politie u wil spreken over de brand in uw familiehuis, waarbij twee dodelijke slachtoffers vielen.

De vage en weinig overtuigende verklaringen met betrekking tot de vervolging van u en uw familieleden doen twifelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Zelfs al zou het probleem met (N. W.) aan de realiteit beantwoorden, dan heeft u niet aangetoond dat het verlaten van uw land van oorsprong de enige mogelijke optie voor u was.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u nagelaten heeft de **beschermingsmogelijkheden** in uw land van herkomst uit te putten. Toen u werd gevraagd of u naar de politie of naar een advocaat ging, antwoordde u vaag door te zeggen dat u tegen uw vriend in Douala zei dat u andere middelen moest zoeken. Pas toen u nogmaals werd gevraagd of u naar een advocaat ging, zei u van niet, omdat u angst had en uw leven in gevaar was (gehoor CGVS, p.18). Er mag van u verwacht worden dat u – betreffende de valse beschuldiging van de dood van (N.) Jr. door (W. N.) – alle rechtsmiddelen zou uitproberen en uitputten in uw land van herkomst door u te wenden tot de Kameroense autoriteiten, alvorens beroep te doen op internationale bescherming. Bovendien mag er van u verwacht worden dat u naar de politie zou stappen om klacht neer te leggen tegen (W. N.), die volgens u verantwoordelijk is voor de dood van uw moeder en broer.

U verklaarde dat u – na de enkele dagen opsluiting in 1996 – pas een volgende probleem met (W. N.) kende in december 2007 (gehoor CGVS, p.13-14). Hieruit blijkt dat u geen enkel probleem kende toen u in Buea woonde en ook in Douala kende u geen enkel probleem. Zowel Buea als Douala kunnen bijgevolg beschouwd worden als een veilig **intern vluchtalternatief** voor u.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde [kopieën] van uw Kameroense identiteitskaart, geboorteakte en rijbewijs, tonen uw identiteit aan, die niet meteen in twijfel wordt getrokken. De door u neergelegde foto van een afgebrand huis toont niet aan dat het uitgebrande huis daadwerkelijk van uw ouders was, laat staan dat het een indicatie van de oorzaak van de brand en afbraak geeft. De foto van de gewonde man toont niet aan dat er een verband zou zijn tussen de brand en de verwondingen. De door u neergelegde convocatie werd eerder reeds besproken. Het door u neergelegde medische attest van dokter (R.) toont aan dat u een aantal littekens hebt op uw lichaam waarschijnlijk veroorzaakt door verbranding, maar biedt geen uitsluitel over de omstandigheden hoe u deze littekens zou opgelopen hebben. U legde geen documenten voor om uw reisweg te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden

verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivatie van administratieve akten, hoofdstuk II, titel II, onder andere de artikelen 48, 49 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, het toegevoegde Protocol van 31 januari 1967 betreffende het statuut van vluchtelingen en de principes van evenredigheid en van een goede administratie. Hij is van mening dat er een duidelijke beoordelingsfout werd gemaakt.

Verzoeker haalt aan dat het gedrag dat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) werd aangenomen, namelijk het verhoor aan te gaan en vrijwillig niet op zijn wens in te gaan om te worden bijgestaan door een tolk, onaanvaardbaar is. Het CGVS zou zelf aanhalen dat de introductie van verzoekers asielaanvraag bij DVZ het gevolg is geweest van een eis te worden bijgestaan door een tolk die het Pidgin-Engels beheerst omwille zijn lage scholing, dewelke verzoekers Engels benadeelt. Verzoeker stelt dat hij dermate ernstige feiten aanhaalt dat hem alle kansen moeten worden gegeven hetgeen hij beleefd heeft zo goed mogelijk toe te lichten. Bovendien zou men rekening dienen te houden met het feit dat verzoeker zich reeds in een voldoende traumatische situatie bevindt. Hij beweert dat, indien men van hem eist dat hij bijkomende moeite doet om zich coherent uit te drukken in een taal die hij nauwelijks beheerst, dit het debat al meteen vervalst. Bovendien zou zijn raadsman deze onregelmatigheid in het begin van het verhoor hebben aangehaald. Spijtig genoeg heeft deze opmerking de ambtenaar van het CGVS niet aangesproken en heeft deze zich tevreden gesteld het gehoor verder te zetten, niettegenstaande de onwennigheid van verzoeker voor een verhoor in de Engelse taal.

Verzoeker betoogt dat het CGVS betwistbare argumenten gebruikt om deze onaanvaardbare houding, welke zijn rechten ernstig schaadt, te rechtvaardigen. Het is juist om reden dat hij niet voldoende intelligent was op school dat hij tot zijn 15 jaar in de lagere school zat. Om dezelfde reden werden zijn studies in de lagere school onderbroken en ging hij aan het werk toen hij 14 jaar was.

Verzoeker stelt dat zelfs indien het Engels en het Frans de officiële landstalen van Kameroen zijn, deze twee talen niet door alle Kameroeners gesproken worden. Integendeel zou het Pidgin-Engels meer verspreid zijn en de gewone omgangstaal zijn in gans Kameroen en meer in het bijzonder in het deel van het land waar verzoeker is geboren en opgegroeid. Verzoeker stelt dat hij in elk geval vrij is de taal te kiezen in dewelke hij zich het beste meent te kunnen uitdrukken. Reeds op DVZ zou hij communicatiemogelijkheden hebben vertoond met de tolk omdat deze laatste het Pidgin-Engels van Nigeria sprak. Hij doet gelden dat het CGVS alle maatregelen diende te nemen opdat zijn verhoor zou plaatsvinden in aanwezigheid van een tolk Pidgin-Engels, overeenkomstig zijn aanvraag.

Deze houding van het CGVS zou verzoekers rechten aanzienlijk hebben geschaad en een voldoende onregelmatigheid zijn om de volledige bestreden beslissing in twijfel te trekken.

Wat betreft de vage verklaringen omtrent W. N., de verdwijning van N. Jr. en de aangehaalde tegenstrijdigheden en incoherenties, houdt verzoeker staande dat hij niet te Bongala verbleef, het terrein waar alle problemen zich hebben afgespeeld. Daardoor zou hij het moeilijk hebben met precisie de data te geven waarop deze feiten zich hebben voorgedaan omdat hij meestal in Buea leefde. Het verwijt dat het CGVS op dit punt maakt zou daardoor behept zijn met onregelmatigheden en moeten worden gecensureerd.

Verzoeker verwijst tevens naar de "*guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut des réfugiés*" van het HCR van 1992. De observaties van het HCR zouden toelaten goed te begrijpen in welke psychologische toestand verzoeker zich bevindt

ten opzichte van al deze evenementen. In ieder geval maakt het CGVS volgens verzoeker een duidelijke beoordelingsfout, zodat de beslissing moet worden hervormd.

De bestreden motivering zou uitsluitend berusten op relatieve en betwistbare onregelmatigheden.

Verzoeker beweert dat het WlJ, dat in deze context gebruikt wordt de betogers aanduidt en niet hem in het bijzonder. Hij herhaalt zijn verklaringen volgens dewelke hij niet persoonlijk heeft deelgenomen aan de akten van vandalisme die het CGVS aanhaalt. De verwijten die hem worden gemaakt zouden eens te meer voortvloeien uit onbegrip.

Verzoeker meent dat men hem onmogelijk het voordeel van de twijfel niet zou kunnen verlenen wanneer geen incoherentie of grote en gegronde contradictie is bewezen in de beslissing. Bijgevolg zou de motivering inadequaaf zijn en een hervorming vereisen.

Hij betoogt aangaande zijn neergelegde documenten dat het CGVS zich tevreden stelt deze zonder enige uitleg te verwerpen. Het is volgens verzoeker nogal merkwaardig en onbegrijpelijk het CGVS dergelijke ernstige beweringen te horen doen zonder element aan te brengen om deze te bevestigen. Het neergelegde medisch attest dat de lichamelijke letsels vaststelt die het gevolg waren van de onmenselijke behandelingen die verzoeker heeft ondergaan zou eveneens zonder ernstige reden worden verworpen. Verzoeker verwijst naar "The Law of refugee Status" van J. Hathaway van 1991. Hij houdt voor dat de onwaarschijnlijkheid van het verhaal niet alleen kan voortvloeien uit het constateren van vage verklaringen, doch tegelijkertijd moet berusten op tegenstrijdigheden en incoherenties die zijn verhaal ongeloofwaardig maken, hetgeen in dit geval niet bewezen zou zijn. Integendeel, zou men verplicht zijn vast te stellen dat het verhaal in hoofde van verzoeker een voldoende coherent, volledig en geloofwaardig verhaal is, waaruit logischerwijze voortvloeit dat de vrees voor vervolging gegrond is en het statuut van vluchteling zou moeten worden toegekend. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing volgens verzoeker de voormelde wet van 29 juli 1991, de voormelde wet van 15 december 1980, het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en zijn additioneel Protocol en het algemeen principe van administratief recht *audi alteram partem*; alles samen genomen of afzonderlijk.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoeker niet nader duidt op welke wijze artikel 52 van de voormelde wet van 15 december 1980 of het evenredigheidsprincipe zou zijn geschonden, zodat deze onderdelen van het middel niet dienstig worden aangevoerd.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Wat betreft de aangevoerde communicatieproblemen, stelt de Raad vast dat verzoeker bij het indienen van zijn asielaanvraag uitdrukkelijk verzocht te worden bijgestaan door een tolk die de Engelse taal beheerst tijdens het onderzoek van zijn asielaanvraag (administratief dossier, stuk 12). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ), alwaar het gehoor plaatsvond in het Engels, verklaarde verzoeker de tolk goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk. Bovendien aanvaardde hij het verhoorverslag, nadat het hem werd voorgelezen in het Engels, uitdrukkelijk en ondertekende hij het voor akkoord (administratief dossier, stuk 11). Tijdens voornoemd verhoor verklaarde verzoeker dat zijn talen van oorsprong het Engels en

het Bakweri waren (*ibid.*, nr.8). Ook bij het invullen van de vragenlijst werd er gebruik gemaakt van een tolk Engels en verzoeker ondertekende het verslag voor akkoord, nadat het hem in het Engels werd voorgelezen (administratief dossier, stuk 10b, p.3). Tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker, wanneer hem werd gevraagd of er tijdens het interview bij DVZ problemen waren met de taal: “*Kan niet zeggen dat er een probleem was*”. Verzoeker verklaarde zich, nadat hij erop werd gewezen dat het interview in het Engels zou plaatsvinden, tevens akkoord direct te melden indien er iets niet duidelijk was. Hij gaf weliswaar aan dat zijn Engels niet goed was door het niveau van zijn opleiding en dat hij zich beter zou kunnen uitdrukken in het Pidgin-Engels, doch verklaarde uitdrukkelijk akkoord te zijn dat het interview plaats zou vinden in het Engels en dat hij het direct zou melden indien er een probleem zou zijn (administratief dossier, stuk 5, p.2-3). Verzoeker, noch zijn raadsman, dewelke hem bijstond tijdens het gehoor, maakten gedurende het gehoor enige melding van problemen. Wanneer verzoeker aan het eind van het gehoor werd gevraagd of de vragen duidelijk waren, verklaarde hij dat het soms moeilijk was om antwoord te geven. Nogmaals gevraagd of de vragen duidelijk waren, beweerde hij, ondanks dat hij hiervan geen melding maakte tijdens het gehoor, dat hij sommige vragen niet begreep, waarbij echter dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet kon preciseren welke vragen hij niet begreep en hieromtrent geen voorbeelden kon geven. Ook verzoekers raadsman verklaarde geen opmerkingen te hebben (*ibid.*, p.22). Bovendien laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen waar de door hem voorgehouden communicatieproblemen zijn verklaringen zouden hebben beïnvloedt. Derhalve vindt verzoekers *post factum* bewering omtrent de communicatieproblemen geen steun in het administratief dossier en toont verzoeker niet aan in zijn rechten te zijn geschaad.

Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoekers loutere bewering dat hij zich in een traumatische situatie bevindt doet aan voormelde medewerkingsplicht geen afbreuk. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. De Raad stelt niettemin vast dat verzoeker, die bij het CGVS zijn problemen volledig wijt aan het conflict tussen zijn vader en W. N. en de dood van diens zoon, hierover met geen woord repte in de door hem ingediende vragenlijst, alwaar hij verklaarde dat hij tijdens een bezoek aan zijn ouders te weten kwam dat zijn grootvader werd verdacht van hekserij, waarna het familiehuis in brand gestoken zou zijn (administratief dossier, stuk 10b, p.2). Verzoeker maakte hierbij geen melding van het conflict tussen zijn vader en W. N., noch van de dood van diens zoon.

Dit klemt des te meer daar verzoeker bij het CGVS aangaf dat tijdens de brand zijn moeder en zijn broer G. omkwamen (administratief dossier, stuk 5, p.12, 15), terwijl hij bij DVZ en het CGVS, gevraagd naar zijn broers en zussen, deze broer niet vernoemde (administratief dossier, stuk 5, p.6; stuk 11, nr.30) en in de vragenlijst louter aangaf dat zijn moeder omkwam in de brand, doch geen melding maakte van de dood van zijn broer (administratief dossier, stuk 10b, p.2).

Dat verzoeker een dermate uiteenlopende versie van zijn vluchtrelaas naar voren brengt in de vragenlijst en bij het CGVS doet op manifeste wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven.

De Raad treedt verweerder bij waar deze stelt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. *In casu* vindt de bestreden motivering steun in het administratief dossier waar deze stelt dat verzoeker (i) vage verklaringen aflegde over W. N., de persoon met wie zijn vader problemen had, hetgeen des te meer klemt daar verzoeker beweerde dat deze persoon en zijn vader reeds meer dan tien jaar in onmin leefden (ii)

tevens vage verklaringen aflegde aangaande het tijdstip en de omstandigheden van het overlijden van N. Jr. (iii) niet wist wie de mensen waren die aan hun voordeur riepen toen het familiehuis in brand stond (iv) niet meer exact weet wanneer hij terugging naar Buea en ook de maand niet weet (v) erg vaag bleef over de wijze waarop zijn vrouw de informatie verkreeg omtrent zijn vader en broer. Verzoekers verklaring dat hij meestal in Buea leefde, is niet van die aard dat zij afbreuk vermag te doen aan voormelde vaststellingen omtrent de gebeurtenissen waarbij verzoeker persoonlijk betrokken was. Wat betreft de vaststellingen aangaande W. N. en N. Jr., stelt de Raad vast dat verzoekers verklaring niet afdoende is, daar hij verklaarde dat hij soms op bezoek ging bij zijn ouders en dat zijn vader, nadat verzoeker omwille van diens voorgehouden problemen Buea verliet en naar zijn dorp ging, hem het probleem uitlegde (administratief dossier, stuk 5, p.5, 12). Dat verzoeker dermate vage verklaringen aflegt aangaande voornoemde elementen, die de kern raken van zijn asielrelaas, doet verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker tevens een aantal tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegde.

Zo blijkt uit de bestreden motivering dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het moment tot waarop zijn familie nog op het land werkte, alwaar hij bij het CGVS aanvankelijk verklaarde dat zijn familie na het vellen van de boom in 1996 niet meer op het land mocht werken, terwijl hij even verder verklaarde dat zijn familie op het stuk land werkte tot het familiehuis werd platgebrand in 2007. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen. Dat verzoeker niet in het dorp woonde, vormt, omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen, geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid (cf. *supra*).

Verzoeker verklaarde bij het CGVS dat hij de laatste verkiezingen niet ging stemmen omdat hij ondergedoken zat. Tevens blijkt uit zijn verklaringen dat hij ondergedoken leefde van december 2007 tot juli 2008. Gelet op het voormelde is het derhalve bevreemdend dat verzoeker niet kon aangeven wanneer de laatste verkiezingen waren en zelfs de maand of het jaar niet kon geven waarin deze plaatsvonden (administratief dossier, stuk 5, p.7). Voormelde verklaringen zijn bovendien manifest in strijd met verzoekers verklaring in de vragenlijst dat hij lid was van het "*Electorale Committee*" van Kameroen (ECK) tijdens de verkiezingen (administratief dossier, stuk 10b, p.2). Toen hij met deze vaststelling werd geconfronteerd ontkende verzoeker ooit lid te zijn geweest van het ECK, hetgeen de tegenstrijdigheid niet opheft (administratief dossier, stuk 5, p.21).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde asielmotieven.

Bovendien toont verzoeker, mocht er enig geloof kunnen worden gehecht aan zijn relaas, *quod non*, niet aan dat deze problemen voldoende ernstig zijn om in zijn hoofde te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging, daar verzoeker, zoals de bestreden beslissing met recht opmerkt, in weerwil van het conflict tussen zijn vader en W. N., tussen 1996 en 2007 geen problemen ondervond in Kameroen, hetgeen er overigens op wijst dat de invloed van W. N. niet dusdanig groot was dat hij verzoekers familie kon verhinderen het land te bewerken.

Dit alles klemmt des te meer daar verzoeker, ondanks het feit dat hij nog contact heeft gehad met zijn vrouw, geen verdere informatie kon geven over zijn broer, die opgesloten zou zitten, noch over zijn vader (*ibid.*, p.8, 17). Dat verzoeker heeft nagelaten zich hierover te informeren, getuigt van desinteresse voor zijn problemen en doet afbreuk aan de ernst van zijn beweerde vrees voor vervolging.

Verzoeker betwist de motivering niet waar deze met reden opmerkt dat hij niet heeft aangetoond dat het verlaten van zijn land de enige mogelijk optie was, aangezien hij heeft nagelaten de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst uit te putten. Verzoeker liet na een advocaat te raadplegen en stapte evenmin naar de politie om klacht neer te leggen tegen W. N., die volgens verzoeker verantwoordelijk is voor de dood van zijn moeder en broer. Derhalve toont verzoeker niet aan enige poging te hebben ondernomen zich te wenden tot de Kameroense autoriteiten teneinde de nodige bescherming te bekomen.

Verzoeker weerlegt de bestreden motivering evenmin waar deze stelt dat hij geen problemen ondervond in Buea, noch in Douala, zodat beide plaatsen kunnen worden beschouwd als een intern vluchtalternatief. Derhalve wordt deze motivering geacht niet-betwist en vaststaand te zijn en door de Raad overgenomen.

Betreffende de door verzoeker bijgebrachte documenten, dient te worden opgemerkt dat verzoekers bewering dat deze zonder verdere uitleg worden verworpen door het CGVS blijkens de bestreden beslissing feitelijke grondslag mist (zie sub 1).

De Raad stelt vast dat verzoekers documenten, behoudens het medische attest, slechts werden bijgebracht in kopie, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Verzoeker werd uitdrukkelijk gevraagd om zijn originele documenten bij te brengen, doch laat tot op heden na deze voor te leggen (administratief dossier, stuk 5, p.23). De bestreden beslissing stelt bovendien terecht dat (i) verzoekers identiteitsdocumenten en rijbewijs slechts zijn identiteit kunnen aantonen, dewelke niet meteen in twijfel wordt getrokken (ii) de bijgebrachte foto's van een afgebrand huis niet aantonen dat het erop afgebeelde huis van verzoekers ouders was, laat staan dat het een indicatie van de oorzaak van de brand en afbraak geeft (iii) de foto van de gewonde man niet aantoont dat er een verband zou zijn tussen de brand en de verwondingen (iv) het medisch attest geen uitsluitel brengt over de omstandigheden in dewelke verzoeker zijn littekens zou opgelopen hebben.

Aangaande de neergelegde convocatie, betwist verzoeker de motivering niet waaruit blijkt dat hij bevestigde dat hij de convocatie zag, doch vervolgens niet kon aangeven of hierop vermeld was naar welk politiebureau hij moest gaan en tevens verklaarde dat er geen datum op vermeld stond waarop hij zich diende aan te melden, terwijl de convocatie aangeeft dat hij zich op 10 januari 2008 moest aanmelden bij het "*1^e District Police Station Buea Town*". Bovendien vermeldt de convocatie de reden niet waarom verzoeker werd opgeroepen en vertelde de politie deze ook niet aan zijn vrouw toen zij de convocatie afgaven, zodat het volstrekt niet vaststaat dat deze verband houdt met het conflict tussen W. N. en verzoekers familie. Derhalve vermogen de bijgebrachte documenten niet verzoekers teloorgegane geloofwaardigheid te herstellen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het algemeen principe van administratief recht *audi alteram partem*, merkt de Raad op dat de aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). *In casu* blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker op 16 juli 2008 een vragenlijst heeft ingediend bij het CGVS en dat hij op 9 september 2008 werd gehoord bij het CGVS, waarbij hij werd bijgestaan door zijn advocaat en nog veertien dagen de kans kreeg om aanvullende stukken bij te brengen (administratief dossier, stukken 5 en 10b). Derhalve heeft verzoeker ruimschoots de kans gehad zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees koestert in de vluchtelingenrechtelijke zin. Derhalve voldoet hij niet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 en dient de vluchtelingenstatus aan hem te worden ontzegd.

4.1. Verzoeker beweert dat de bestreden beslissing zonder enige uitleg de subsidiaire bescherming weigert, zich enkel tevreden stellend met het aanhalen van de weigering in toepassing van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Deze bepaling stelt voorwaarden die haar eigen zijn en verschillen van het statuut van vluchteling. De weigering om dit statuut te verlenen zou bijzonder gemotiveerd moeten zijn. Verzoeker betoogt dat uit de bestreden beslissing geenszins de redenen voortvloeien waarom hij niet in aanmerking

komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing zou enkel op laconieke en stereotype wijze verklaren: “... en bijgevolg is er geen reden om de subsidiaire bescherming te verlenen zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980”. Deze beslissing zou niet toelaten te weten welke de motivatie is van het CGVS aangaande dit bijzonder punt, zodat dit zou moeten worden hervormd.

Verzoeker benadrukt nogmaals dat in het kader van artikel 48/4 nauwkeurige en bijzondere voorwaarden zijn verwoord. Zodoende zou de bestreden beslissing zich op ernstig betwistbare en juridisch onaanvaardbare argumenten, daar zij incompatibel zijn met de vereisten van de wet betreffende de formele motivering van de administratieve akten. Het CGVS scheidt volgens verzoeker een amalgaam tussen het statuut van vluchteling en dat van subsidiaire bescherming. In tegenstrijd met wat de bestreden beslissing laat veronderstellen, heeft de eventuele weigering van het statuut van vluchteling geenszins automatisch als gevolg dat de subsidiaire bescherming wordt geweigerd. Verzoeker beweert dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst onmenselijke behandelingen riskeert te ondergaan en zijn bescherming bijgevolg niet meer is gewaarborgd door het bestaande regime. Hij is van mening dat het CGVS had moeten aantonen waarom hij niet aan de voorwaarden beantwoordt om te genieten van de subsidiaire bescherming.

Bijgevolg, door zich niet op een geldige wijze uit te spreken over de subsidiaire bescherming, zou de bestreden beslissing de voormelde wet van 29 juli 1991 en de artikelen 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 schenden.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, feitelijke grondslag mist daar uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het CGVS op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire bescherming niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker brengt, behoudens de elementen aan de grondslag van zijn asielrelaas, geen elementen bij om zijn verzoek om subsidiaire bescherming te ondersteunen. Er zijn, in acht genomen de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas (zie sub 3.2), in het dossier geen elementen voorhanden die er op wijzen dat in zijn hoofde is voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Derhalve dient de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 18 december 2008 door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.